

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/215496,1314-marca-1943-r-likwidacja-krakowskiego-getta.html>
26.02.2026, 20:23

13-14 marca 1943 r. – likwidacja krakowskiego getta

Getto w Krakowie zostało utworzone 3 marca 1941 r. na podstawie rozporządzenia gubernatora dystryktu krakowskiego Otto Wächtera o powstaniu „żydowskiej dzielnicy mieszkaniowej” w tym mieście.

[Getto Zbrodnie niemieckie Żydzi](#)

13.03

Wysiedlenie Żydów z getta krakowskiego do obozu płaszowskiego. Żydowska ludność Krakowa, niosąc swój dobytek, pod eskortą SS-manów opuszcza teren getta. Na ostatnim planie kamienice stojące przy ulicy Lwowskiej. Marzec 1943 r. (fot. z zasobu IPN, sygn. IPN Kr 1/9023)

Utworzono je na terenie dzielnicy Podgórze, przesiedlając do niego całą ludność żydowską i jednocześnie wysiedlając z jego obszaru ludność polską. Teren getta krakowskiego został otoczony murem, a 15 października 1941 r. wprowadzono zaostrzone przepisy, zgodnie z którymi za jego opuszczenie bez specjalnej przepustki groziła kara śmierci zarówno wszystkim Żydom, jak i pomagającym im w tym Polakom.

Jesienią 1941 r. zaczęto do krakowskiego getta przywozić Żydów z podkrakowskich gmin, co pogorszyło tragiczną już sytuację zamkniętej tam ludności pod względem zagęszczenia i zaopatrzenia w produkty żywnościowe.

W 1942 r. niemieckie władze okupacyjne w ramach akcji „Reinhardt” na terenie Generalnego Gubernatorstwa dokonały dwóch masowych deportacji ludności żydowskiej z terenu krakowskiego getta do obozu zagłady w Bełżcu. Pierwszą przeprowadziły na początku czerwca, drugą w październiku.

W grudniu tego roku obszar getta krakowskiego został podzielony na dwie części „A”, w którym

znajdował się obóz pracy, oraz „B”, w którym mieszkali głównie kobiety i dzieci.

13 marca 1943 r., o godzinie 6.00, część „A” krakowskiego getta została otoczona przez oddziały SS, policji niemieckiej i Sonderdienstu (niem. Służba Specjalna, pomocnicza formacja policyjna stworzona przez gubernatora Hansa Franka) dowodzone przez SS-Sturmbannführera Wilhelma von Haase. Siły niemieckie rozpoczęły brutalną akcję wysiedlania ludności żydowskiej, której nakazano zabrać w krótkim czasie najpotrzebniejsze rzeczy i w grupach pomaszerować do obozu w Płaszowie.

Do obozu płażowskiego trafiło ok. 8 tys. osób, niemogących zabrać ze sobą dzieci młodszych niż 14 lat. Niemcy obiecywali, iż zostaną one przewiezione do obozu po powstaniu dla nich specjalnego baraku. Niewielkiej grupie dzieci udało się dostać wraz z rodzicami do obozu w Płaszowie (wskutek przekupienia Niemców, schowania ich w rzeczach osobistych), jednak większość trafiła do sierocińca w getcie.

Części ludności żydowskiej udało się w trakcie likwidacji getta ukryć w kryjówkach przygotowanych w piwnicach, na strychach, celem ucieczki na stronę aryjską wieczorem, po zakończeniu działań przez okupanta.

14 marca 1943 r. Niemcy dokonali likwidacji części „B” krakowskiego getta, mordując podopiecznych szpitali i sierocińca. W trakcie likwidacji krakowskiego getta śmierć poniosło od 700 do 2500 osób.

Informacje o ofiarach akcji likwidacji getta krakowskiego, zamordowanych bądź deportowanych do obozu płażowskiego, można znaleźć m.in. w ogólnodostępnej, prowadzonej przez Archiwum IPN, bazie programu „[Straty osobowe i ofiary represji pod okupacją niemiecką 1939-1945](#)”.

Opracowanie opisu: Ryszard Sodel

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Getto, Zbrodnie niemieckie, Żydzi

Artykuł